

विद्वान्अज्ञानांकर्मस्वासक्तानां बुद्धिभेदं बुद्धेश्चालनं न जनयेत् नोत्पादयेत् किंतु तान् सर्वाणिकर्माणि जोषयेत्सेवयेत् कथं युक्त आदृतो भूत्वा समाचरन् ॥ २६ ॥ अविद्वान् कथं कर्मसु सज्जत इत्यत आह प्रकृतेरिति प्रकृतेः पारमेश्वर्याः सत्वरजस्तमोगुणात्मिकाया देवात्मशक्तिस्वगुणैर्निगूढा मिति श्रुतिप्रसिद्धायाः शक्तेर्गुणैः कार्यकारणसंघातात्मकैः क्रियमाणानि कर्माणि अहंकारेण स्वस्मिन् अध्यस्तेन विमूढः तदीयान् कर्तृत्वादीनाम् धर्मत्वेन पश्यन् आत्मनश्च असंगानंदसंविद्रूपतामपश्यन् आत्मा अहंकारेण विमूढश्चासावात्मा चेति विग्रहः अहंकाराणिकर्मणां कर्त्तृत्वमन्यते कर्त्तृत्वासेन कर्त्ताहमिति तद्वत्प्रत्ययस्तेन न लोकाव्ययनिष्ठा खल्वर्थतृणमिति षष्ठीनिषेधः अन्यथा तृचूप्रत्यये कर्मणां कर्त्ताहमिति षष्ठ्या भाव्यं ॥ २७ ॥ एवं सक्तस्य कर्माचरणं प्रदर्श्या सक्तस्य तत्त्वदर्शयति तत्त्वविदिति गुणकर्मविभागयोः गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्वविदिति भाष्यं नाहं गुणात्मक इति गुणेभ्य आत्मनो विभागः नाहं कर्मात्मक इति कर्मभ्यश्चात्मनो विभागः तयोर्गुणकर्मविभागयोस्तत्त्ववेत्तीति श्रीधरः मधुसूदनस्तु गुणाः देहेन्द्रियांतःकरणानि अहंकारास्पदानि कर्माणि च तेषां व्यापारभूतानि ममकारास्पदानि गुणकर्मेति द्वंद्वैकवद्भावः विभज्यते सर्वेषां जडानां भासकत्वेन पृथक् भवतीति विभागः स्वप्रकाशज्ञानरूपोऽसंग आत्मा गुणकर्मच विभागश्चेति द्वंद्वः तयोर्जडजडयोस्तत्त्वयोर्वेत्तिसः गुणाः करणात्मकाः गुणेषु विषयेषु वर्त्तते इति मत्वा न सज्जते कर्त्तृत्वाभिनिवेशं करोतीत्यर्थः गुणविभागस्य कर्मविभागस्य च तत्त्वविदिति पक्षे गुणकर्मणोरित्येव सिद्धे विभागपदं व्यर्थमिति

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानांकर्मसंगिनां ॥ जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥ प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ॥ अहंकारविमूढात्मा कर्त्ताहमिति मन्यते ॥ २७ ॥ तत्त्ववित्तुमहाबाहो गुणकर्मविभागयोः ॥ गुणा गुणेषु वर्त्तत इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

यद्वायस्तत्त्ववित्सगुणाः गुणेषु वर्त्तत इति मत्वा गुणविभागे कर्मविभागे च न सज्जते इति योजना गुणानां सत्वरजस्तमसां विभागो बुद्ध्यहंकारज्ञानेन्द्रियकर्मेन्द्रियविषयरूपेण विभज्यावस्थानंतस्मिन् सज्जते इदमहमिति मन्यते तथाहि शरीरे गौरेऽहं गौरोस्मि हस्ताभ्यामात्मे मयेदमात्तमिति चक्षुषा दृष्टे मयेदं दृष्टमिति अहंकारेणाभिमतं ममेदमित्यभिमतं मन्यते बुद्धौ विक्रियमाणायामहं सुखीति च सर्वेषु बुद्ध्यदिषु विभज्य गृह्यमाणेष्वपि प्रत्येकं प्रत्यक्षं मध्यस्याहमिदमिति ममेदं कर्मेति च मन्यते एतेन कर्मविभागोप्यावश्यकत्वेन व्याख्यातः अन्यथा चिदात्मन्येव आदानादिकर्तृत्वं दुःखादिमत्त्वं चापतति अयं च कर्मविभागः श्रुत्यापि दर्शितः अंधो मणिमविदत् तमनंगुलिं रावयत् अग्नीवः प्रत्यमुंचत् तमजिह्वोऽसश्चतेति अंधः स्वयंप्रकाशहीनोऽपि चक्षुरादिर्मणिरूपादिकं विषयमविदत्प्रकाशयति अनंगुलिः काष्ठलोष्टादिवत् जडत्वात् स्वयं कर्मकर्तुमशक्तोऽपि पाण्यादिः आवयत् आसीव्यत् विषयं उपादत्ते अग्नीवः छिन्नशिरस्कवन्निर्जीवोऽहंकारस्तं प्रत्यमुंचत् अग्नीवायां धारयति मयेदं लब्धमिति मन्यते अजिह्वोऽधीधातुः जडत्वात् स्वयं स्वगतसुखदुःखयोः पट इव स्वगतरूपादेः प्रकाशने असमर्थोऽपि अहं सुखी दुःखीति चानुभवति तथाच आत्मानात्मनोर्याथात्म्यज्ञो व्यावृत्तेष्वहंकारादिषु तत्कर्मसु चाभिमानादिषु कुसुमेषु सूत्रमिवानुवर्त्तमानमात्मानं तेभ्यः पृथक् भूतं जानन्नगुणाधी चक्षुरादयोगुणेषु दुःखरूपादिषु वर्त्तते न त्वात्मेति मत्वा न सज्जतेऽहमेव हस्तादिसंघातरूपो ममैवेदमादानादिकं कर्मेति न सक्तो भवतीत्यर्थः ॥ २८ ॥